

Op adrenaline en revanchegevoelens

Drie mannen, elk met hun eigen specifieke reden om te willen vlammen bij de 32ste Bartlehiem Skeelertocht, kleurden zaterdag de 'Hel van het noorden'. Crispijn Ariëns zat vol revanchegevoelens en won.

JOHANN MAST

Al aan de start aan de drukbevolkte Mounebuorren in Hallum ontkomt Crispijn Ariëns (30) er deze zaterdagmiddag niet aan. Of hij nog wel eens terug heeft gedacht aan vorig jaar, toen hij een stevige teleurstelling voor de kiezen kreeg. „Ja”, zegt hij glimlachend, „ik baal er nog steeds een beetje van”.

De uit Wolvega afkomstige Ariëns, nu wonend in Heerde, heeft iets recht te zetten. Hij werd een jaar geleden het slachtoffer van een blunder van de organisatie. Als koploper stuitte hij op een wegversperring: daar waar hij zijn weg had moeten vervolgen, stonden nu een tafel met water, drie dranghekken, een politiemotor en een verkeersregelaar. Ariëns werd het bos in gestuurd en Sjoerd den Hertog ging met de zege aan de haal, Ariëns in wanhoop achterlatend. Zand erover, dat is nu het motto van de klasbak die in 2017 als schaatser de Alternatieve Elfstedentocht op de Weissensee won en die in 2016 en 2017 wél de sterkste was in de Bartlehiem Skeelertocht. Hij wil op een sportieve manier revanche nemen, laten zien dat hij de beste is in de monsterrit over 100 kilometer die tevens het open Nederlands kampioenschap is. „Ik zal me moeten inhouden om niet meteen weg te springen”, zegt Ariëns lachend.

Die woorden zijn niet besteed aan Marthijn Mulder. De skeeleraar uit Staphorst demarreert al voor de eerste doorkomst in Hijum – in de route opgenomen als eerbetoon aan de in 1999 overleden marathonschaatser Willem Poelstra – uit het peloton. Hij bouwt zijn voorsprong uit tot maximaal 1,40 minuut, maar de kenners weten dat het 'zelfmoord' is. „Die wordt beslist ingehaald”, zegt Jan Eise Kromkamp, de winnaar van 1998.

De vroege koploper weet kennelijk niet waar hij aan begonnen is. Crispijn Ariëns weet dat wel. De Bartlehiem Skeelertocht is geen wedstrijd voor doetjes (m/v). Eén geluk: de omstandigheden vallen vandaag alleszins mee. Er zijn ook jaren geweest waarin het regende en hard waaide op de vele open vlaktes, zodat het echt een strijd tegen de elementen werd. En dan nog die vele klinkers onderweg, of die slechte stukken asfalt. Iemand noemde de wedstrijd al eens de Parijs-Roubaix van het skeelers, de Hel van het noorden.

Alleen de sterksten blijven over, ook deze zaterdagmiddag. Naast Crispijn Ariëns zijn dat uiteindelijk veteraan Jouke Hoogeveen (40) en de debuterende meervoudig wereldkampioen Peter Michael uit Nieuw-Zeeland, ploeggenoot van Ariëns. Hoogeveen, afkomstig uit IJlst, staat aanvankelijk bij de veteranen op de lijst. Net voor de start weet hij zich alsnog tussen de A-rijders te wurmen. Hij moet er dispensatie voor aanvragen.

De taaie Hoogeveen rust niet voordat hij de Bartlehiem Skeelertocht een keer op zijn naam heeft gebracht als A-rijder. Hij slaagt er nog bijna in ook, maar kort voor de finish in Hallum springt Ariëns bij hem weg en moet de veteraan genoeg nemen met het zilver. Peter Michael komt even later als derde over de streep, uitgeput.

„Het was mooi om samen met Jouke in de finale te zitten”, zegt Ariëns. „We kennen elkaar goed, hebben vaak in hetzelfde team gezeten. Vanochtend heb ik hem nog een berichtje gestuurd via Instagram: ‘vandaag samen op het podium, maat!’ Maar met alle respect voor Jouke: als ik mijn ding doe dan win ik van hem.”

Hoogeveen is toch tevreden. Hij krijgt de Willem Poelstra Wisselbokaal mee naar huis, een prijs die jaarlijks wordt uitgereikt aan de meest strijdlustige deelnemer. „Onze tactiek was: altijd blijven rijden, demarreren zodra het stilvalt”, zegt hij. „Dat is beloond. Toch mooi om te zien dat Peter Michael op een gegeven moment het hoofd moet buigen.”

Hij lacht. „Ik ben veertig. Mensen zeggen dan toch vaak: wordt het niet eens tijd om te stoppen? Maar ik investeer er nog steeds heel veel tijd in. Dat gaat wel eens ten koste van mijn gezin. Als je dan loon naar werken krijgt, dan is het de moeite toch weer waard. Haha, ik los gewoon een wereldkampioen!”

Die wereldkampioen, Peter Michael, heeft zijn eigen redenen om trots te zijn. De Nieuw-Zeelander heeft veel meegemaakt, maar dit slaat alles. Lachend: „Ik ben niet gewend om honderd kilometer te rijden en was nerveus, maar ook enthousiast. Het heeft wel iets weg van een hel, *definitely*. Ik was halverwege al zowat gesloopt. Maar ik wist dat ik een keer wilde meedoen voordat ik stop. En ik kom beslist terug, *no doubt*.”

*Crispijn Ariëns op kop, met achter hem Bart Hoolwerf, Peter Michael en Jouke Hoogeveen.
Foto: Timsimaging*